

УДК 347.965.42 DOI: [https://doi.org/10.31617/zt.knute.2020\(110\)02](https://doi.org/10.31617/zt.knute.2020(110)02)

РОМАНАДЗЕ Луїза

E-mail: 7435185@gmail.com
ORCID: 0000-0003-0638-9056

к. ю. н., доцент, доцент кафедри господарського права та процесу Національного університету «Одеська юридична академія»
Фонтанська дорога, 23, м. Одеса, 65009, Україна

СІНГАПУРСЬКА КОНВЕНЦІЯ: ВИКЛИКИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ

Проаналізовано іноземний досвід імплементації Конвенції ООН про міжнародні угоди щодо вирішення спорів за результатами медіації, зроблено висновки про можливий вплив Конвенції на національні правові системи та розвиток медіаційної діяльності в державах, що ратифікують Конвенцію.

Ключові слова: медіація, Сінгапурська Конвенція, імплементація, міжнародна угода про вирішення спору за результатами медіації.

Романадзе Л. Сингапурская Конвенция: вызовы имплементации. Проанализирован иностранный опыт имплементации Конвенции ООН о международных соглашениях, достигнутых в результате медиации, сделаны выводы о возможном влиянии Конвенции на национальные правовые системы и развитие медиационной деятельности в государствах, ратифицировавших Конвенцию.

Ключевые слова: медиация, Сингапурская Конвенция, имплементация, международное мировое соглашение о разрешении споров, достигнутое в результате медиации.

Постановка проблеми. Підписання 52 державами у Сінгапурі Конвенції Організації Об'єднаних Націй про міжнародні угоди щодо врегулювання спорів за результатами медіації (далі – Сінгапурська Конвенція) у серпні 2019 року стало визначальною віхою в становленні медіації як ефективного методу вирішення комерційних спорів, що неодмінно сприятиме гармонійному розвитку міжнародних торговельно-економічних відносин [1]. Положення вказаного міжнародно-правового договору спрямовані на запровадження в національних правових системах передбачуваних та ефективних механізмів приведення у виконання угод, укладених шляхом медіації. Конвенція ООН стала відповіддю на запит міжнародної комерційної спільноти стосовно становлення зрілої та унормованої глобальної комерційної системи, яка безумовно включає ефективні механізми забезпечення виконання зобов'язань.

Виконання угод, укладених шляхом медіації, залишається одним із найдискусійніших та контроверсійних аспектів звернення

сторін спору до процедури медіації, адже невиконання стороною медіації умов досягнутої угоди передусім означає необхідність повторного вирішення спору, втрату часу та ресурсів, витрачених на проведення медіації. Водночас медіація виправдано вважається гнучким, ефективним, альтернативним судовому розгляду методом вирішення спорів, що вимагає від держав запровадження адекватного правового регулювання.

Механізм приведення у виконання угод, укладених шляхом медіації, має забезпечувати захист законних прав та інтересів сторін медіації, третіх осіб, унеможливити зловживання тощо. Медіація поступово набуває популярності в Україні, спроби законодавчого урегулювання цієї процедури тривають уже понад 10 років, Україна підписала Сінгапурську Конвенцію, тому вищенаведене актуалізує проведення відповідних теоретико-правових і порівняльно-правових досліджень щодо шляхів імплементації положень Сінгапурської Конвенції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сінгапурська Конвенція викликала значний інтерес з боку юристів-міжнародників, дослідників і практиків медіації. Важливий внесок у тлумачення та формування підходів до розуміння Сінгапурської Конвенції внесли закордонні вчені Н. Александер та Ш. Чонг [2], зробивши докладний постатейний розбір тексту Сінгапурської Конвенції. Ґрунтовний порівняльний аналіз Сінгапурської Конвенції та Нью-Йоркської Конвенції про визнання та виконання арбітражних рішень 1958 р. надали Е. Суссман [3], Е. Чуа [4] та К. Менкель-Мідоу [5]. Серед вітчизняних дослідників Сінгапурської Конвенції варто зазначити дослідження Н. Мазаракі, яка подала власний аналіз змісту Конвенції та сфери її застосування [6].

Водночас вказаний доробок розкриває більшою мірою роль, сутність і зміст Конвенції, втім не висвітлює можливі механізми імплементації її положень у національні законодавства, що актуалізує вибір теми проведеного дослідження.

Мета цієї статті – визначити можливі механізми імплементації Україною Сінгапурської Конвенції та охарактеризувати вплив Конвенції на розвиток медіації.

Матеріали та методи. Нормативною базою дослідження стали міжнародні договори та типові закони ЮНСІТРАЛ, матеріали Робочої групи II ЮНСІТРАЛ, закордонне законодавство. Методологічною основою дослідження є загальнонаукові та спеціально-юридичні методи пізнання.

Результати дослідження. Конвенція ООН затверджена Генеральною Асамблеєю ООН у грудні 2018 року з метою забезпечити рамковий механізм для приведення у виконання угод, укладених у результаті медіації і як наслідок – сприяти подальшому розвитку медіації в міжнародних приватних комерційних спорах. Підписання

Конвенції відбулось у серпні 2019 року. При цьому деякі держави використали положення ст. 8 Конвенції щодо застережень¹.

На момент підготовки цієї публікації ратифікацію Конвенції здійснено трьома державами – Сінгапуром, Фіджі та Катаром та Саудівською Аравією, що дає можливість проаналізувати обраний механізм імплементації та запропонувати відповідні пропозиції для вітчизняного законодавця.

Водночас для повноти дослідження варто визначити причини та цілі підписання Сінгапурської Конвенції, які мають бути досягнуті також і під час імплементації її положень. Переваги медіації широко відомі, а також перелічені у Преамбулі до Сінгапурської Конвенції: «...вважаючи, що використання медіації надає істотні переваги, такі як зменшення кількості випадків, за яких спір ведеться до припинення господарських відносин, спрощення здійснення міжнародних операцій учасниками господарської діяльності та сприяє економії коштів на здійснення правосуддя державами»² [1]. Щобільше, вирішення спору в порядку медіації, а не у суді, зберігає дружні відносини між сторонами спору та робить ймовірнішими їхні подальші комерційні відносини.

До того ж, за результатами опитувань і за оцінками науковців, сторони комерційного міжнародного спору більш схильні звернутися до процедури медіації за умови ратифікації їхньою державою Конвенції ООН про міжнародні угоди щодо врегулювання спорів за результатами медіації [5; 7–9].

Бізнесові кола США у відкритому листі до державного секретаря США Майкла Помпео також висловлювали доцільність підписання Сінгапурської Конвенції з боку США з огляду на те, що, «заохочуючи до застосування медіації як до надійного методу вирішення спорів, Конвенція зменшує витрати та виключає необхідність дублюючого судового розгляду. Конвенція також покращує процес виконання угод завдяки медіації, зобов'язуючи держави визнавати юридичну силу угоди шляхом медіації. У результаті Сінгапурська Конвенція зменшить ризики комерційних відносин із іноземними партнерами та підніме стандарти чесної торгівлі у глобальному вимірі» [10].

Станом на кінець квітня 2020 року Сінгапурську Конвенцію підписали 52 держави, при цьому характерним є відсутність у цьому списку держав – членів ЄС, Японії, проте з держав «Великої 20» Сінгапурську Конвенцію підписали лише Туреччина, Саудівська Аравія,

¹ Республіка Білорусь зробила застереження щодо угод, укладених за результатами медіації, стороною яких є Республіка Білорусь, державні органи чи особи, які діяли від імені державних органів. Подібне застереження оголошено також Ісламською Республікою Іран, крім того, остання зробила зауваження щодо можливості сторін медіації домовлятися про застосування Конвенції.

² Усі цитати з іншомовних джерел наведено у перекладі автора статті.

Китай та Індія [11]. Водночас це не означає обмежену роль Сінгапурської Конвенції для міжнародних торговельно-економічних відносин, а свідчить про обережне ставлення держав щодо запровадження в правову систему механізму приведення у виконання угод, укладених шляхом медіації, особливо з огляду на неоднаковий рівень популярності та правового урегулювання медіації в різних державах.

Опитування, що проведене у 2014 році Робочою групою II ЮНСІТРАЛ під час підготовки тексту Конвенції, фактично засвідчило, що у деяких держав взагалі відсутній механізм приведення у виконання угод, укладених у результаті медіації; інші країни прирівнювали такі угоди до судового рішення, при цьому приведення у виконання у такому випадку відбувалося за звичайними чи прискореними процедурами; у решти держав приведення у виконання угод шляхом медіації обмежувалося такими, що укладені в результаті присудової медіації; окремі країни застосовували механізм виконавчого напису нотаріуса [12].

Саме тому Робоча група ЮНСІТРАЛ під час узгодження тексту Конвенції намагалася врахувати особливості різних правових систем і неоднакових ступенів поширення медіації серед держав – учасниць ООН, тож разом із Конвенцією погоджено текст Модельного закону про міжнародну комерційну медіацію та міжнародні угоди про врегулювання спорів за результатами медіації.

Сінгапур протягом останніх років спрямовує зусилля на популяризацію медіації та набуття репутації міжнародного центру комерційної медіації, до того ж представники держави доклали політичних зусиль, щоб підписання Конвенції відбулося саме у Сінгапурі, тож не дивним є факт, що Сінгапур першим ратифікував Конвенцію. Відповідний закон прийнято сінгапурським парламентом 04 лютого 2020 року, що дає змогу проаналізувати імплементований порядок приведення у виконання міжнародних угод, укладених у результаті медіації [13].

Згідно з положеннями ст. 4 вказаного закону, «сторона міжнародної угоди про врегулювання спору за результатами медіації може:

(а) звернутися до Вищого Суду для реєстрації угоди як судового наказу з метою –

(i) приведення угоди до виконання у Сінгапурі; чи

(ii) посилання на таку угоду в будь-яких судових провадженнях у Сінгапурі щодо спору, який, як стверджує сторона міжнародної угоди про врегулювання спору за результатами медіації, вирішено шляхом укладання такої угоди, щоб довести, що спірні правовідносини врегульовано, чи

(b) у будь-яких судових провадженнях у Вищому Суді (у рамках його первинної чи апеляційної юрисдикції) чи в будь-яких провадженнях в Апеляційному Суді –

(i) в яких сторона міжнародної угоди про врегулювання спорів за результатами медіації є стороною судового провадження; та

(ii) які включають спір, що, як стверджує сторона міжнародної угоди про врегулювання спору за результатами медіації, вирішено шляхом укладання такої угоди, звернутися до Вищого Суду чи Апеляційного Суду (залежно від справи), щоб послатися на таку угоду в судовому провадженні, щоб довести, що спірні правовідносини вже врегульовано.

Положення цієї статті не обмежують або забороняють жодних прав чи способів захисту прав сторони міжнародної угоди про врегулювання спору за результатами медіації, яке існує чи може виникнути поза сферою дії цього Закону».

Здебільшого текст сінгапурського закону дослівно повторює текст Конвенції, проте варто зауважити на певних аспектах:

– ст. 5 Закону передбачає використання міжнародної угоди про вирішення спору за результатами медіації у якості «меча та щита», тобто за умови реєстрації Вищим Судом такої угоди як судового рішення сторона угоди може привести її у виконання за загальною процедурою приведення у виконання судових рішень чи може використати у якості заперечення проти позову;

– ст. 8 забезпечує баланс інтересів сторін міжнародної угоди про вирішення спору за результатами медіації, встановлюючи, що Вищий Суд може визнати угоду такою, що не підлягає виконанню якщо угода зареєстрована як судове рішення, за відсутності сторони угоди, проти якої запитується виконання (за умови відповідного звернення такої сторони угоди);

– ст. 10 Закону передбачає ухвалення відповідних Правил судочинства для реалізації процедур, прописаних у законі, а також розміру судового мита та зборів. Під час підготовки цього дослідження відповідні зміни не опубліковані, проте сінгапурські юристи висловлюють сподівання, що порядок приведення у виконання міжнародних угод про врегулювання спорів за результатами медіації повторюватиме правила приведення у виконання арбітражних угод [14]. Наявність правил судочинства щодо порядку приведення у виконання міжнародних угод про врегулювання спорів за результатами медіації передбачено також ст. 3 Сінгапурської Конвенції.

Практика використання мирових угод як заперечення проти позову та порядок приведення у виконання угод про вирішення спорів, укладених за результатами медіації, є поширеною в Сінгапурі, проте запровадження окремого порядку для приведення у виконання міжнародних угод про врегулювання спорів за результатами медіації є кроком, що свідчить про намагання держави створити ефективніший простір для вирішення комерційних спорів та сприяння міжнародним торговельно-економічним відносинам.

Одним із прикладів є справа, яку розглядав Апеляційний Суд Сінгапуру у 2019 році – *Rakna Arakshaka Lanka Ltd v Avant Garde*

Maritime Services (Pte) Ltd [2019] *SGCA* 33 [15]. Так, 2015 року у спорі про порушення договірних зобов'язань *Avant Garde Maritime Services* звернулось до Сінгапурського міжнародного центру арбітражу з позовом проти контрагента, а останній у відповідь подав позов про компенсацію збитків, завданих репутації через арбітражне провадження. Того ж року сторони спору уклали меморандум про взаєморозуміння, який передбачав часткову компенсацію з боку *Avant Garde Maritime Services* на користь *Rakna Arakshaka Lanka Ltd*, також сторони домовилися про відмову від арбітражного та судового провадження в їхньому спорі. Проте за ініціативи *Avant Garde Maritime Services* арбітражне провадження поновлено та отримано рішення арбітражу на свою користь. *Rakna Arakshaka Lanka Ltd* участі в арбітражному провадженні практично не брало та у лютому 2017 року звернулося до Вищого Суду Сінгапуру про скасування арбітражного рішення, а згодом, після відмови цього суду, отримало позитивне рішення в Апеляційному Суді Сінгапуру. Апеляційний Суд у п. 95 свого рішення зазначив, що мирова угода означає завершення судового провадження, унеможлиблює сторони угоди звертатися до суду задля вирішення спірних правовідносин, врегульованих в угоді, а також анулює первинні підстави позову.

Апеляційний суд вирішив, що меморандум про взаєморозуміння дійсний та обов'язковий для його сторін, що унеможлиблювало арбітражне провадження через відсутність спірних правовідносин.

Наведений прецедент свідчить про реальність застосування міжнародних угод щодо врегулювання спору за результатами медіації у якості заперечення проти позову в судовому чи арбітражному провадженні, що звісно підвищує привабливість вирішення міжнародних комерційних спорів у порядку медіації з огляду на ефективність угоди за її результатами.

Положення ст. 12 сінгапурського закону надають сторонам міжнародної угоди про врегулювання спору за результатами медіації можливість обрати один із двох механізмів приведення угоди у виконання: згідно із Законом про медіацію 2017 року [16] чи вищевказаним законом 2020 року. Так, відповідно до Закону про медіацію 2017 року сторони міжнародної угоди про вирішення спору за результатами медіації мають звернутися до суду впродовж 8 тижнів за умови згоди всіх сторін угоди. Очевидним є те, що процедура, що передбачена Законом, який імплементує положення Сінгапурської Конвенції, є ефективнішою та швидшою.

За результатами аналізу тексту Сінгапурської Конвенції можна стверджувати, що її підписання та вступ у силу сприятимуть розвитку медіації на державному та приватному рівнях. Зокрема уряди держав зацікавлені у поживленні зовнішньоекономічної комерційної активності, підвищенні інвестиційної привабливості своїх держав, серед іншого на ці аспекти безпосередньо впливає рівень дотримання принципів верховенства права, доступу до правосуддя та до ефективних методів

вирішення спорів. Тож прийняття чи удосконалення законодавства про медіацію, гармонізованого з Модельним Законом ООН про міжнародну комерційну медіацію та міжнародні угоди щодо врегулювання спорів за результатами медіації, безумовно відобразатиме прозорість і передбачуваність комерційної діяльності й зовнішньоекономічних зв'язків. Так, Модельний Закон закріплює загальні принципи медіації, певні аспекти проведення процедури медіації, вимоги до угод та умови дійсності угод про вирішення спорів за результатами медіації. Положення Модельного Закону про порядок приведення у виконання цілком повторюють текст Конвенції, тож їхня інкорпорація у національне законодавство полегшує її ратифікацію та створює гармонізований регулятивний простір таких процедур у національних правових системах.

Отже, можна прогнозувати, що положення Сінгапурської Конвенції сприятимуть подальшому становленню медіаційної діяльності та удосконаленню порядку надання медіаційних послуг. Зокрема ст. 4 Конвенції висуває вимоги до угоди про врегулювання спору за результатами медіації, які підтверджують, що угода укладена саме у результаті медіаційної процедури (підпис медіатора на угоді про врегулювання спору; документ, підписаний медіатором, із зазначенням того, що медіація проведена; підтвердження від організації, яка забезпечувала проведення медіації; або інші докази), тому медіатори та центри медіації з метою забезпечення затребуваності їхніх послуг для вирішення міжнародних спорів матимуть розробити власні стандарти та порядок дотримання вимог до угод про врегулювання спорів за результатами медіації [1]. Ст. 5 Конвенції встановлює перелік підстав для відмови у задоволенні вимоги про приведення у виконання міжнародних угод за результатами медіації, а саме: «...серйозне порушення медіатором стандартів, що застосовуються до медіатора або медіації...», тож можна прогнозувати, що сторони спору, які звертатимуться до медіатора, зважатимуть на наявність і дотримання медіатором певних стандартів (національного закону про медіацію, правил проведення медіації певного медіаційного центру, кодексів етики медіатора тощо). Також положення ст. 5 Конвенції щодо обов'язку медіатора проінформувати сторони про обставини, які викликають обґрунтовані сумніви в його неупередженості або незалежності, сприятимуть підвищенню обізнаності сторін медіації та ефективнішого дотримання принципу самовизначення сторін медіації.

В Україні, на жаль, досі не має профільного закону про медіацію та про кодекси етики медіатора, як і не прийняті правила медіації, якими керуються навіть не всі медіаційні центри, тому сподіваємось, що бажання вітчизняних медіаторів бути затребуваними під час вирішення міжнародних комерційних спорів спонукатиме їх до саморегулювання та подальшого унормування своєї діяльності.

Очевидною є певна схожість положень Сінгапурської Конвенції та Нью-Йоркської Конвенції про визнання та виконання арбітражних рішень 1958 р., що докладно обґрунтовувалось у низці вітчизняних та іноземних досліджень [2–4; 6], тому у випадку, коли порядок імплементації положень Сінгапурської Конвенції відповідатиме усталеним практикам щодо визнання та виконання рішень міжнародних комерційних арбітражів, можна буде сподіватися на гармонічніше та ефективніше запровадження порядку приведення у виконання міжнародних угод про врегулювання спорів за результатами медіації.

Висновки. Досвід Сінгапуру щодо ратифікації та імплементації Сінгапурської Конвенції свідчить про реальну досяжність цілей, закладених у наведений міжнародний правовий документ, зокрема створення прозорого та ефективного механізму приведення у виконання міжнародних угод про врегулювання спорів за результатами медіації, підвищення затребуваності міжнародної комерційної медіації. Опосередкований вплив Сінгапурської Конвенції на національні правові системи та розвиток медіаційної діяльності також є бажаним і необхідним.

Водночас варто зауважити, що повноцінна імплементація та ратифікація Сінгапурської Конвенції в Україні можлива лише за умови прийняття Закону України «Про медіацію» та виваженого підходу до запровадження порядку приведення у виконання міжнародних угод про вирішення спорів за результатами медіації. Одним із найприйнятніших варіантів є внесення змін до Цивільного процесуального кодексу України та доповнення Розділу IX Визнання та виконання рішень іноземних судів, міжнародних комерційних арбітражів статтями, що передбачатимуть аналогічний порядок для міжнародних угод про вирішення спорів за результатами медіації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. United Nations Convention on International Settlement Agreements Resulting from Mediation. URL: http://www.uncitral.org/pdf/english/commissionessions/51stsession/Annex_I.pdf.
2. Alexander, Nadja, Chong, Shouyu. The Singapore Convention on Mediation – A Commentary. (2019). Research Collection School Of Law.
3. Sussman E. (2018) The Singapore Convention. Promoting the Enforcement and Recognition of International Mediated Settlement Agreements. *ICC Dispute Resolution Bulletin*. 2018. № 3.
4. Chua, E. The Singapore Convention on Mediation—A Brighter Future for Asian Dispute Resolution. *Asian Journal of International Law*, (2019). 1-11 DOI:10.1017/s2044251318000309.
5. Carrie Menkel-Meadow, Mediation 3.0: Merging the Old and the New, *Asian Journal on mediation*, No 1, 7 (2018).

6. Мазаракі Н. Сінгапурська конвенція: теоретико-правовий аналіз. *Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право*. 2019. № 1. С. 26-34. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/uazt_2019_1_5
7. International Mediation Institute, IMI survey results overview: How Users View the Proposal for a UN Convention on the Enforcement of Mediated Settlements, International mediation institute (2014).
8. Lucy Reed, Ultima Thule: Prospects for International Commercial Mediation, Keynote Address at the Inaugural Schiefelbein Global Dispute Resolution Conference (Jan. 18, 2019).
9. S.I. Strong. Use and Perception of International Commercial Mediation and Conciliation: A Preliminary Report on Issues Relating to the Proposed UNCITRAL Convention on International Commercial Mediation and Conciliation 45 (University of Missouri School of Law Legal Studies Research Paper No. 2014-28, 2014)].
10. The letter of support for the U.S. signing and ratifying the Singapore Convention on Mediation URL: https://www.uscib.org/uscib-content/uploads/2018/11/Coalition_SingaporeConventiononMediation_11.6.18.pdf.
11. UN Treaty Collection Depository URL: https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XXII-4&chapter=22&clang=_en.
12. A/CN.9/846/Add.5 - Settlement of commercial disputes - Enforcement of settlement agreements resulting from international commercial conciliation/mediation - Compilation of comments by Governments URL: <https://undocs.org/en/A/CN.9/846/Add.5>].
13. Singapore Convention on Mediation Bill No 5/2020 URL: <https://www.parliament.gov.sg/docs/default-source/default-document-library/singapore-convention-on-mediation-bill-5-2020.pdf>.
14. Dispute Resolution Update: Singapore strengthens its position and capabilities as a leading hub for international dispute resolution URL: <https://www.lexology.com/library/detail.aspx?g=022c6d87-e9d1-435a-ba7d-933f4cedb42a>.
15. Rakna Arakshaka Lanka Ltd v Avant Garde Maritime Services (Pte) Ltd [2019] SGCA 33 URL: <https://www.supremecourt.gov.sg/docs/default-source/module-document/judgement/ca-240-2017-j---rakna-pdf.pdf>.
16. Mediation Act 2017. URL: <https://sso.agc.gov.sg/Act/MA2017/Uncommenced/20170709?DocDate=20170512>.

Стаття надійшла до редакції 18.05.2020.

Romanadze L. Singapore convention: challenges of implementation.

Background. *Mediation is gradually gaining popularity in Ukraine, and attempts to regulate this procedure have been going on for more than 10 years. Ukraine has signed the Singapore Convention, which updates the relevant theoretical and legal and comparative legal researches.*

An analysis of recent research and publications *has shown that the available studies reveal more of the role, nature and content of the Convention, without highlighting possible mechanisms for implementing its provisions in national legislation, and this factor leaves an appropriate area for the novelty of our study.*

The **aim** of this article is to identify possible mechanisms for the implementation of the Singapore Convention by Ukraine and to assess the impact of the Convention on the development of mediation.

Materials and methods. The normative base of the study consists of international treaties and UNCITRAL model laws, materials of the UNCITRAL Working Group II, foreign legislation. The methodological basis of the conducted study were general scientific and special legal methods of cognition.

Results. The main reasons and goals of signing the Singapore Convention have been identified, which should be achieved in the implementation of its provisions. The Singapore Convention has been signed by only 52 countries, but this does not limit its role in international trade and economic relations, but shows the cautious attitude of states to the implementation of the mechanism of enforcement of agreements concluded through mediation, especially in view of the unequal level of popularity and legal regulation of mediation in different states.

The procedure of Singapore's implementation of the Convention is analyzed and it is concluded that the text of the Singapore law literally repeats the text of the Convention, and certain peculiarities of implementation are noted. According to the analysis of the text of the Singapore Convention, it can be stated that the signing and its entry into force will promote the development of mediation at the public and private levels.

Conclusion. The Singapore's experience in ratifying and implementing the Singapore Convention demonstrates the real achievement of its goals. The indirect impact of the Singapore Convention on national legal systems and the development of mediation activity is also desirable and necessary.

The full implementation and ratification of the Singapore Convention in Ukraine is possible only with the adoption of the Law of Ukraine «On Mediation» and a balanced approach to the introduction of the procedure for implementation of international agreements on disputes resolution based on mediation. One of the most acceptable options is to amend the Civil Procedure Code of Ukraine and supplement Section IX Recognition and Enforcement of Decisions of Foreign Courts, International Commercial Arbitration with articles that will provide a similar procedure for international agreements on dispute resolution based on mediation.

Keywords: mediation, Singapore Convention, implementation, international agreement on dispute settlement based on mediation results.

REFERENCES

1. United Nations Convention on International Settlement Agreements Resulting from Mediation. Retrieved from http://www.uncitral.org/pdf/english/commissionsessions/51stsession/Annex_I.pdf [in English].
2. Alexander, Nadja, & Chong, Shouyu (2019). The Singapore Convention on Mediation. A Commentary. Research Collection School Of Law [in English].
3. Sussman, E. (2018). The Singapore Convention. Promoting the Enforcement and Recognition of International Mediated Settlement Agreements. *ICC Dispute Resolution Bulletin*, 3 [in English].

4. Chua, E. (2019). The Singapore Convention on Mediation—A Brighter Future for Asian Dispute Resolution. *Asian Journal of International Law*, 1-11. DOI:10.1017/s2044251318000309 C.
5. Carrie, Menkel-Meadow. (2018). Mediation 3.0: Merging the Old and the New, *Asian Journal on mediation*, 1, 7 [in English].
6. Mazaraki, N. (2019). Singapurs'ka konvencija: teoretyko-pravovyj analiz [Singapore Convention: the theoretical and legal analysis]. *Zovnishnja torgivlja: ekonomika, finansi, pravo – Foreign trade: economics, finance, law*, 1, 26-34. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/uazt_2019_1_5 [in Ukrainian].
7. International Mediation Institute (2014). IMI survey results overview: How Users View the Proposal for a UN Convention on the Enforcement of Mediated Settlements. International Mediation Institute [in English].
8. Lucy, Reed. (2019). Ultima Thule: Prospects for International Commercial Mediation, Keynote Address at the Inaugural Schiefelbein Global Dispute Resolution Conference [in English].
9. Strong, S. I. (2014). Use and Perception of International Commercial Mediation and Conciliation: A Preliminary Report on Issues Relating to the Proposed UNCITRAL Convention on International Commercial Mediation and Conciliation 45 (University of Missouri School of Law Legal Studies Research Paper No. 2014-28, 2014)] [in English].
10. The letter of support for the U.S. signing and ratifying the Singapore Convention on Mediation Retrieved from https://www.uscib.org/uscib-content/uploads/2018/11/Coalition_SingaporeConventiononMediation_11.6.18.pdf [in English].
11. UN Treaty Collection Depository Retrieved from https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XXII-4&chapter=22&clang=_en [in English].
12. A/CN.9/846/Add.5 - Settlement of commercial disputes - Enforcement of settlement agreements resulting from international commercial conciliation/mediation - Compilation of comments by Governments URL: <https://undocs.org/en/A/CN.9/846/Add.5> [in English].
13. Singapore Convention on Mediation Bill No 5/2020 Retrieved from <https://www.parliament.gov.sg/docs/default-source/default-document-library/singapore-convention-on-mediation-bill-5-2020.pdf> [in English].
14. Dispute Resolution Update: Singapore strengthens its position and capabilities as a leading hub for international dispute resolution Retrieved from <https://www.lexology.com/library/detail.aspx?g=022c6d87-e9d1-435a-ba7d-933f4cedb42a> [in English].
15. Rakna Arakshaka Lanka Ltd v Avant Garde Maritime Services (Pte) Ltd [2019] SGCA 33 Retrieved from <https://www.supremecourt.gov.sg/docs/default-source/module-document/judgement/ca-240-2017-j---rakna-pdf.pdf>.
16. Mediation Act 2017 Retrieved from <https://sso.agc.gov.sg/Act/MA2017/Uncommenced/20170709?DocDate=20170512> [in English].